

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Η κεφαλή των πολιορκητών του μεγάρου του Φραγκίσκου Μονμορανού βρισκόταν ένας ισιότης άγιος, ξέσπλος, μανιασμένος. 'Επί κεφαλής των άμυνόμενων πάλι ήταν ένας άνδρας ύψιφου άνοσημότητος, γεμάτος μεγαλοπρέπεια στη στάση του και στο ύφος του.

Ο Παριπταγιά, άνατις χράσσας, τους άναγνώρισε και τους διό.

Ο πρώτος ήταν ο 'Ερρίκος Μονμορανού, στρατάρχης του Ναμπίλ, κ' ο δεύτερος ο δούξ Φραγκίσκος Μονμορανού.

Οι δύο άδελφοί είχαν βρθεϊ τέλοσ αντιμέτωποι.

— Κατάρα! μούγκρισε ο Ζάν.

Τότε ο πατέρας του, βλέποντας τη Λουίζα πίσω άπ' το Φραγκάσσο, θυμήθηκε την τρομερή πράξη, της οποίας ήταν ο δράστης, χλώμισσε τρομερά και επανέλαβε μαζί με τον γιό του :

— Κατάρα!

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ

Ο 'Ερρίκος Μονμορανού είχε ξεκινήσει άπ' το μέγαρό του μόλις άκουσε να σημαίνουν ή καμπάνες του 'Αγίου Γερμανού, παίρνοντας και το γάντι που του είχε κερφώσει στην πόρτα ο Φραγκίσκος, προσκαλώντας τον σε μονομαχία.

Είχε μαζί του όλους τους άξιοματικούς του όικου του, είκοσιπέντε τον αριθμό, και τριακόσιους καβαλλάρηδες, πίσω άπ' τους όποιους ακολουθούσαν τρία άμάξια, φορτωμένα με βαρέλια πυριτίδος και διακόσιοι πεζοί και ραιμπανφόροι.

Όταν το μικρό αυτό στρατέυμα έφτασε μπρός στο μέγαρο του Φραγκίσκου, ο 'Ερρίκος άφίπτευσε και πλητίζοντας στην πόρτα, τη χτύπησε με το γάντι και φώναξε δυνατά :

— Φραγκίσκο ντε Μονμορανού, έσύ κρέμασε στην πόρτα αυτό το γάντι;

Μά κανείς δέν το άπάντησε.

Τότε ο 'Ερρίκος χτύπησε γιά δεύτερη φορά την πόρτα του μεγάρου και φώναξε πάλι :

— Πού είσαι, Φραγκίσκο ντε Μονμορανού; Γιατί δέν παρουσιάσεσαι, άνανδρε, άφοδ' έγώ έπληρα το γάντι σου;

Και κατόπιν, κρημώντας το γάντι στη σέλλα του άλόγου του, έπρόσθεσε :

— "Ανανδρε, δεϊτέ!... 'Αφοδ' κρέβεσαι, θά ρθώ να σε βρω μόνος μου!

'Ελεϊτα, ανεβαίνοντας πάλι στο άλογο του, διέταξε το στρατό του να έπιτεθ ή κατά του μεγάρου.

Ο Φραγκίσκος, γιά κάθε άνδεχόμενο, είχε λάβει όια τα μέτρα της άμύνης και έξήντα όπλοφόροι βρισκόντουσαν πάντα μέσα στο μέγαρό του. Φρουροί άγυμνούνταν στας εισόδους του κάθε νύχτα, μά τίποτε το ένοσητο δέν είχε συμβεί ως τότε.

Κατά την άπαισία μάάλιστα εκείνη νύχτα, γαλήνη άπόλυτη έπακράτουμε στο μέγαρο και στα πέριξ του ως τις δύο μετά τα μεσάνυχτα. Ο Φραγκίσκος κοιμόταν ήσυχος, όταν έξαφνα έξπτησε, άκούγοντας τις διαμυσιμένες κωδωνοκρουσιές, που έδιναν το σήημα της σφαγής.

Ζωπή άνησυχία ζωγραφίστηκε άμέσως στο πρόσωπο του. Σηκώθηκε άπ' το κρεβάτι του και άφοδ' ντύθηκε βιαστικά, πήγε στο δωμάτιο όπου κοιμόταν ή 'Ανναπέλλα και ή κόρη του Λουίζα.

Μά τις βρήκε και τις δύο ξπνητες, γιατί ή Λουίζα, άκούγοντας τις πένθιμες κωδωνοκρουσιές, είχε ξπνησει κ' είχε ντυθεί σήηγορα. 'Εκείνη τη στιγμή μάάλιστα βοηθούσε και τη μητέρα της να ντυθ ή.

— Δέν φοβάσαι, κόρη μου; την ρώτησε τρομερά ο στρατάρχης.

— "Όχι, πατέρα, άπάντησε ή γωνία νέα. 'Αλλά τί συμβαίνει;

— Μά αυτό άκριβώς πάω να ίδω τώρα. Ντυθ ήτε γρήγορα, γιατί

πιθανόν να φύγομε.

Και ο Φραγκίσκος, άφοδ' έναγκαλιάστηκε τρομερά τις δύο γυναίκες, βγήκε έξω.

Κάτω στην αλλη του μεγάρου του βρήκε συγκεντρωμένους κ' όπλισμένους όλους τους άνδρες του όικου του να παρακολουθούν τον τρομερό θόρυβο, ο όποιος μεγάλωσε όλοένα.

Τότε ο νεαρός εύγενής Λά Τρεμουίγ, του όποιου ο ένδοξος πατέρας ήταν πάντοτε άφοσημένος στους Μονμορανού, τον πλησίασε και του έλεε :

— 'Εξοχώτατε, έν' άνάγκη να τρέξομε στο Λούδρο. Πιθανόν να κινδυνεί ή βασιλεύς.

Μά ο Φραγκίσκος κούνησε κ' άμφοβία το κεφάλι του κ' άπειθόμενος σ' αυτόν κ' έναν άλλο εύγενή, έλεε :

— Λά Τρεμουίγ και σεις Σαιν Μάρς, ζάντετε ένα γύρο ως το Σικουάνα, γιά να μάθετε τί συμβαίνει.

'Αμέσως οι δύο άνδρες βγήκαν έξω τρέχοντας και ξαναγύρισαν στο μέγαρο κατά τις τέσσερες το πρωί.

— 'Εξοχώτατε! φώναξε ο Λά Τρεμουίγ. Σφάζονται οι Ουγενότι.

— 'Εξοχώτατε! βουχήθηκε και ο Σαιν Μάρς. Σφάζουν τους άδελφούς μας! Το αίμα των Ουγενότων κυλάει ποτάμια στους δρόμους και στα σπίτια. "Ας τρέξομε να τους βοηθήσομε έμεις τουλάχιστον.

— 'Ερχομα μαζί σας! άπάντησε ο Φραγκίσκος.

Και με φωνή δυνατή και έπιλητική έπρόσταξε :

— Στα άλογά σας, κύριοι! 'Εμπρός!...

'Αμέσως έξαφρητική κίνησις άρχισε να έπαραιτη μέσα στην αλλη.

— Κύριοι, έλεε σε λίγο ο Φραγκίσκος, αυτή τη στιγμή άναλαμβάνομε ένα πολύ δύσκολο έργο. Θα προσπαθήσομε να μπούμε στο Λούδρο, να βρούμε το βασιλέα και ν' άπατήσομε άπ' αυτόν να πάη την σφαγή. "Αν άρνηθει, θά του κηρύξομε τον πόλεμο...

— Πόλεμος!... Πόλεμος!... βουχήθηκαν με μία φωνή όλοι οι όπλοφόροι.

— 'Ανοίξτε την πόρτα! διέταξε ο Φραγκίσκος.

Μά την ίδια στιγμή, τρομερός θόρυβος άκούστηκε έξω στο δρόμο.

'Ηταν το στρατέυμα του 'Ερρίκου που ακολουθούμενο άπό πλήθος λαού, είχε φτάσει μπροστά στο μέγαρο κ' έτοιμαζόταν να ένεργήση έφοδο.

Και μέσ' άπ' όλη αυτή την όχλοβή, άκούστηκε μία φωνή άγρια που πρόσταξε :

— 'Εμπρός! έφοδος! Βάλτε φωτιά και σφάξτε άλύπτητα!

— Ο άδελφός μου! έλεε ο 'Ερρίκος. 'Επί τέλους! Θα βρε-

θούμε αντιμέτωποι, όπως στο Μαργενσύ...

Και με φωνή τρομερή κ' άπειλητική φώναξε :

— 'Ερρίκε! 'Ερρίκε! 'Αλλοίμονο σου!...

Την ίδια στιγμή όμως ένας τρομερός γδούπος πολιορκητικού κρηού συγχλόσε την πόρτα του μεγάρου.

— 'Αφίπτευστε! διέταξε ο Φραγκίσκος τους άνδρες του.

Και μέσα σε λίγες στιγμές τους παρέταξε στην αλλη, έτοιμους γιά μάχη.

'Εντομεταξύ ο 'Ερρίκος οφείλαξε άπ' έξω :

— "Ανανδρε! "Ανανδρε! Σε προκαλώ... Πού είσαι να σε ραπίσω με το γάντι σου.

Δεύτερος χτύπος του πολιορκητικού κρηού, έκανε την πόρτα να ασιση όλόκληρη.

— 'Ανοίξτε την πόρτα! διέταξε τότε ο Φραγκίσκος.

'Η διαταγή του έξετελέσθη άμέσως κ' οι πολιορκηταί, βλέποντας την πόρτα ν' άνοίγη ξαφνικά, τραβήχτηκαν πίσω άσυναίσθητα.

— Πρώτος στοίχος, πύρ! διέταξε πάλι ο Φραγκίσκος.

'Αμέσως μία άμφοβαντία άκούστηκε κ' ο δρόμος γέμισε άπό κηπούς.

— Δεύτερος στοίχος, πύρ! διέταξε πάλι ο Φραγκίσκος.

Δεύτερη όμοβροντία έπακολούθησε, άποτέλεσμα της οποίας ήταν να δημουγηθ ή μεγάλη άταξία στο στρατέυμα του 'Ερρίκου, ο όποιος οφείλαξε άκατάπαντα :

('Ακολουθεί)

'Ηταν το στρατέυμα του 'Ερρίκου, πουχε φτάσει μπροστά στο μέγαρο κ' έτοιμαζόταν να ένεργήση έφοδο.